

Tekster: 2 Mos 16,11-18, 2
Pet 1,3-11, Joh 6,24-35[36-
37]

Salmer: 736 Den mørke nat
637 Du som mætted tusind
munde
319 Vidunderligst (Barnekow)
31 Til himlene rækker

736 Den mørke nat
298 Helligånden trindt på jord
637 Du som mætted tusind
munde
319 Vidunderligst (Barnekow)
438 Hellig,hellig
158.5-6 Smuler af det livets
brød
31 Til himlene rækker

Vi kommer ind midt i en længere fortælling med dagens evangelium. Dagen før folkeskarerne sejler til Kapernaum og finder Jesus, har Jesus talt til de samme folkeskarer ovre på den anden side af Genzarethsøen. Og da de var langt hjemmefra og ikke havde noget at spise, havde Jesus givet dem mad ved på underfuld måde at få fem brød og to små fisk til at blive mad til 5000 mennesker. Ovenikøbet så rigeligt, at der blev 12 kurve til overs. Bagefter var Jesus blevet betænkelig ved tanken om at al den mad nok ville gøre ham så populær, at de prøve gøre ham til konge, så de kunne være sikre på mad i rigelige mængden altid, og derfor var han gået en tur væk for sig selv. Hans disciple var taget afsted i en båd for at sejle til Kapernaum på den modsatte side af søen, og mens de var undervejs var Jesus kommet vandrede hen til dem hen over søen. Næste dag var en masse mennesker, der havde fået brød og fisk af Jesus dagen før, sejlet til Kapernaum for at finde Jesus,. Og det er så her dagens evangelium begynder.

Hovedtemaet i det, vi har hørt, er konflikten mellem mængdens interesse for Jesus som den der kan skaffe mad i massevis, og Jesus der slet ikke er interesseret i at skaffe mad, men som blot vil bruge maden til at få menneskenes øjne op for Gud som den der giver ikke bare maden, men også livet, ja, som ovenikøbet i Jesus selv er kommet til verden for at vise at han vil give liv i evighed.

Konflikten spidser til, og faktisk ender kapitlet med at fortælle, at ikke bare folkeskarerne, men også mange af dem der havde fulgt Jesus som disciple nu bliver træt af ham og forlader ham, fordi de ikke længere orker at høre på ham.

For mig minder dette her lidt om det der sker i kirken: Det er rigtig godt og rigtig populært, de få gange vi i kirken slumper os til at lave god underholdning. Når der sker noget sjovt og smukt eller spændende. Når der er en præst der kan fortælle nogle gode vitser. Eller kan provokere. Eller på anden måde kan fange vores interesse. Men så snart der så bliver gjort opmærksom på, at det det i virkeligheden handler om ikke er det sjove og spændende eller frække, men at sige noget om Gud, så står vi ligeså stille af og begynder at sive ud for ikke at komme igen.

Hvorfor er det egentlig så vigtigt at få sagt noget om Gud? Hvorfor kan vi ikke bare nøjes med at have det sjovt og få noget godt at spise og drikke?

Hvad skal vi med Gud. Når han nu ikke er til at få øje på, og vi ikke en gang ved om han er til?

Hvad skal vi med ham?

Vi skal leve af ham! Og når vi lever af Gud opdager vi, at der sker en mærkelig forvandling med vores liv.

Lad os prøve et øjeblik at se bort fra Gud. Hvad så?

Ja, så har vi et liv. Og med det samme vi kommer til verden opdager vi, at der er noget der er behageligt, og der er noget, der er ubehageligt. Og fra da af handler alt for os om at opnå det behagelige. På et tidspunkt opdager vi at det somme tider kan betale sig at tåle nogle ubehageligheder for at få det endnu behageligere. Og så gør vi det. Senere opdager vi, at livet ikke bare bliver ved, men at vi skal dø en gang. Og fra da af kommer alt til at dreje sig om på den ene side at holde døden på afstand på den anden side at have det så behageligt som muligt indtil døden indtræffer.

Da livet jo altså rummer ubehagelige sider. Og da døden uomtvisteligt findes, så bliver sådan et liv uvægerligt et jaget og truet liv.

Hvad sker der så, når det Jesus fortæller om Gud, kommer ind i billedet?

Ja, så opstår for det første bevidstheden om at livet kommer fra Gud. Der er en magt uden for os selv, som giver os livet og holder os i live. Det vigtige er ikke først og fremmest, hvad jeg nu kan få ud af mit liv, hvor behageligt det kan blive. Men det vigtigste er forholdet mellem den magt, der har givet mig livet, og mig. For den magt, der giver mig livet kan også tage det igen. Faktisk har jeg kun livet, så længe Gud giver mig det.

For det andet fortæller Jesus os, både med ord og med handlinger, at Guds forhold til os ligger helt fast. Gud elsker os. Det kan ikke rokkes eller forandres. Sådant er det bare. Guds forhold til os kan altså ikke aflæses af hvordan det går os. Og dermed bliver det behagelige og det ubehagelige, lykken og ulykken noget mindre vigtigt. Bevares, det er da rarest, når man er sund og rask og vejret er godt og der er mad på bordet. Men livet som Guds kærlighedsgave til os har vi, også selvom vi er dødeligt syge, selvom klimaet kollapse og vore tarme skriger af sult. For så længe Gud giver os livet, kan alt blive godt igen, sådan som vi jo hørte i fortællingen om israelitterne i ørkenen i begyndelsen af gudstjenesten. Israelitterne var ved at dø af sult i ørkenen, de havde ikke noget som helst at spise, men pludselig var jorden dækket af et fint lag af noget sødt og godt, de kunne leve af.

Tror vi på Gud kan alt ske, alt er muligt. For som den der giver og former vores liv kan vi hverken forudberegne eller gennemskue Gud. Vi kan bare tage imod det liv han giver os. Men da vi har fået at vide at han elsker os, må vi alligevel hele tiden vente det bedste af ham. Og selv om det værste sker, kan vi alligevel tro, at vi hos Gud har det bedste tilbage.

For det tredje har Gud fortalt os gennem det, der skete med Jesus i den påske, da han blev slået ihjel og opstod, at Gud er herre selv over døden. Døden viser sig for os her i verden som den fuldstændige og endegyldige udslættelse. Mennesker der dør fra os kommer aldrig igen. Og der er ikke noget som helst her i verden der tyder på, at vi ikke selv skal forsvinde og blive til ingenting, når vi dør. Men Jesus opstod fra de døde, og dermed fortalte han os med sig selv som eksempel, at Gud, der elsker os og giver os livet, har

magt til at lade os leve trods døden, ligesom han lod Jesus leve trods døden. Og med Jesus som eksempel får vi også at vide, at det liv Gud lader os leve trods døden ikke er et liv i denne verden, men et liv hos Gud.

Hvad betyder det for os? Det betyder, at døden mister betydning. Døden er ikke den evige udslettelse, jo det er den måske nok, men døden er besejret og ødelagt, så vi skal leve hos Gud, selvom døden har udslettet os.

Troen på Gud betyder, at vi kan leve vort liv som en gave. Ikke som en opgave, vi skal slide os selv op på at gøre så perfekt og lykkeligt som muligt, men en gave, vi kan bruge og glæde os over som den nu er. Og troen på Gud betyder, at vi kan se døden i øjnene med den fortrøstning, der kommer af, at Gud som giver os livet elsker os og at han er mægtigere end den død, der vil ødelægge os.

Sådan kan vi leve af Gud.

Amen.